

РЕШЕНИЕ

№ 1351

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12712** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационни жалби на началник сектор „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП, чрез процесуален представител юрк. Г. К., и от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, ап. № 7, чрез процесуален представител адв. М. П. от САК, срещу решение от 28.10.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 7590/2020 г. от 18-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление /НП/ № 479849-F488359/25.11.2019 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП, като наложено на [фирма] за нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговски обекти чрез фискални устройства административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 1 000 лв. на 500 лв. като ЦУ на НАП е осъдено да заплати разноски, в размер на 250 лв.

В касационната жалба на ЦУ на НАП се твърди, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Въззивната инстанция неправилно е приела, че разликата в касовата наличност е малка и това е послужило като основание за намаляване размера на наложеното наказание. Размерът на разликата в касовата наличност не следва да се приема като смекчаващо отговорността обстоятелство. Моли съдът да отмени

въззивното решение в обжалваната част и вместо него постанови друго такова, с което да потвърди изцяло НП. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на касатора [фирма].

В касационната жалба на [фирма] се сочи, че оспорваното решение е постановено в нарушение на материалния закон. Неправилно съдът е преценил, че не са налице предпоставките за приложението на чл.28 от ЗАНН. Не е установено на какво се дължи разликата в касовата наличност. Наказанието не съответства на целите на закона, определени в чл.12 ЗАНН. От този касатор е постъпил и писмен отговор на жалбата на ЦУ на НАП, в който се излагат подробно същите съображения, посочени в касационната жалба. Моли съдът да отмени НП и претендира присъждането на направените разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за основателност на касационната жалба на ЦУ на НАП и неоснователност и недоказаност на касационната жалба на [фирма].

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационните жалби са процесуално допустими като подадени от лица, легитимирани да обжалват, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия.

За да постанови обжалвания съдебен акт Софийският районен съд е приел фактическата обстановка, която е безспорна между страните. Намерил е, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът приел за доказано, че жалбоподателят [фирма] е осъществил административното нарушение, за което е ангажирана отговорността му. Изложени са мотиви за липсата на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН. С оглед липсата на доказателства за извършени от дружеството други нарушения и предвид размера на касовата наличност, съдът приел размера на санкцията за завишен и намалил същия на 500 лв.

Изводите на районния съд са правилни.

По жалбата на ЦУ на НАП:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Вярно е, че размерът на разликата касовата наличност и отразените суми във фискалното устройство не е определящ за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. При индивидуализация

на размерът на наложеното наказание обаче този размер не е без значение. Съгласно чл. 27, ал.2 ЗАНН при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Районният съд правилно е приложил тази законова разпоредба като е преценил, че с оглед на минималния размер на разликата и първо допуснато административно нарушение целите на закона, визирани в чл.12 ЗАНН, могат да бъдат постигнати с налагането на „имуществена санкция“ в минималния предвиден от закона размер - 500 лв.

По жалбата на [фирма]:

Разгледана по същество касационната жалба също е неоснователна.

Районният съд е изложил подробни и убедителни мотиви за липсата на предпоставките за приложение на чл.28 ЗАНН, които настоящата инстанция споделя изцяло.

За да бъде определено нарушението като „маловажен случай“ не е определящ само размерът на касовата разлика. Следва да се имат предвид обществените отношения, защитата на които се гарантира. Нарушението не разкрива признаците по § 1, т.4 от ДР на ЗАНН за незначителност на вредните последици, нито може да се характеризира като такова с явно незначителна степен на обществена опасност съгласно §1, т.5 ДР на ЗАНН. Именно значимостта на засегнатите обществени отношения и предотвратяването на укриване на подлежащи на облагане доходи обосновават правилността на изводите на въззивния съд за липсата на предпоставки за приложението на чл.28 ЗАНН.

С оглед разпоредбата на чл. 63д, ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по исканията на страните за присъждане на разноски. При този изход на делото такива не се дължат, поради което съдът не следва да ги присъжда.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.10.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 7590/2020 г. от СРС, НО - 18-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :